

Verwachte Wendingen

Verwachte Wendingen

Wessel Noordeling

Schrijver: W. Noordeling

ISBN: 97 894 021 562 87

Versie: 3 - november 2017

© 2016 W. Noordeling / Uitgeverij Spinet

'You write your life story by the choices you make.'

~ Helen Mirren

Silke stond op de kade. De veerboot lag klaar voor vertrek. Het herfstweer was in de loop van de middag van winderig in stormachtig veranderd. De vlaggen op de kade wapperden heftig. De zee zag er woest uit. Dit zou geen prettig tochtje worden.

Dit weekend zouden ze samen op vakantie naar het eiland gaan. Hij had alles geregeld, het hotel, de overtocht en het reisschema, zodat ze op tijd bij de boot zouden zijn. Silke had zich er de hele week op verheugd. Vanochtend bleek echter dat hij toch nog 'iets' voor zijn werk moest doen, zodat ze niet samen konden reizen. Hij was vroeg vertrokken en had beloofd, met de hand op zijn hart, dat hij op tijd in de haven zou zijn.

Haar iPhone trilde in haar jaszak. Een bericht van hem: 'kom wat later'. Ja, dat had ze al begrepen. Het was altijd hetzelfde liedje. Er was wat tussen gekomen. Het had meer tijd gekost dan hij van te voren gedacht had. File op de heen- of op de terugweg. Ze kon zijn excuses wel dromen.

De laatste auto's reden de veerboot op. Wat moest ze doen? Terug naar huis? Weer uren in de trein zitten op weg naar een onvermijdelijke ruzie? Of wachten? Dat idee was ook niet erg aantrekkelijk. De volgende boot zou pas over een uur of drie vertrekken.

De scheepshoorn klonk. Er werd aanstalten gemaakt om de loopplank binnen te halen. Ze dacht er verder niet meer over na en trok een sprintje om zo nog net op tijd, geheel volgens zijn reisschema, de veerboot van 18.30 uur te halen. De

achterklep van de veerboot ging langzaam dicht. Silke wierp nog een blik op het vasteland en liep toen naar binnen.

Het was druk in de boot. Ze zag nergens een plek om te zitten. Haar koffer achter zich aan slepend liep ze door de gang, richting restaurant. Ook dat was tot de nok toe gevuld met reizigers. Bij het buffet stond een dusdanig lange rij dat ze afzag van een kop koffie. Terug de gang in. Om de hoek zaten twee oude mannen op een bankje. Een van de twee keek haar vriendelijk aan en schoof een stukje opzij, zodat er een klein puntje bank overbleef waar ze met een bil op kon zitten. Ze mompelde een 'dank u wel' en nam plaats, haar koffer als een zijsteun naast zich. In haar handtas vond ze nog een halve mueslireep. Dat was dan het avondeten voor vandaag.

Zo had ze zich deze reis niet voorgesteld. In haar gedachten had ze op het dek gestaan, samen met hem. Uitzicht op zee, uitzicht op het eiland en uitzicht op een hele week strand en zon.

'Nou, het zal me benieuwen of er vanavond nog een boot zal uitvaren met dit weer', zei de man die naast Silke zat. Terwijl de mannen naast haar met elkaar spraken over het slechte weer, storm, schipbreuk en mogelijk aangespoelde vracht van een schip dat misschien voor de kust gezonken was, leunde ze met gesloten ogen op haar koffer. De hele ruimte leek gevuld met lawaai en vochtige lucht. Hoofdpijn. Ze pakte haar iPhone en zond hem een bericht: 'ben op de boot'. Ze kreeg geen antwoord terug.

Na een behoorlijk ruige vaart die langer duurde dan normaal, kwam de veerboot eindelijk aan in de haven van het eiland. De passagiers verlieten met grote haast de boot. Op de kade stoof de groep uiteen. De meeste mensen liepen naar de parkeerplaats die vlak bij de haven lag. Daar stond een lijnbus te wachten en voor de toeristen stonden speciale bussen klaar. Op de voorzijde van deze hotelbussen stond de naam van het hotel waar de bussen naar toe gingen.

Silke haalde de hotelvoucher te voorschijn. Dat had ze gelukkig vanochtend in een helder moment besloten. Zij zou de voucher meenemen. Hotel Zeezicht. Waar stond de bus naar Hotel Zeezicht? Langzaam liep ze langs de geparkeerde bussen. De regen striemde in haar gezicht. Een warme douche en een zacht bed, dat was alles wat ze nu nog wilde. Waar was haar bus?

Na enige tijd vertrokken de bussen een voor een. Het werd steeds stiller om haar heen. De parkeerplaats was zo goed als leeg, op een paar auto's na die geparkeerd stonden bij het enige café dat de haven rijk was. Een lichte paniek nam bezit van haar. Wat was er aan de hand? Silke keek nogmaals op de voucher. Hotel Zeezicht, ja, dat klopte. Ineens zag ze wat het adres van Hotel Zeezicht was. Hotel Zeezicht lag niet op het eiland, maar op het vasteland, in de plaats waaruit ze ruim een uur geleden met de boot vertrokken was. De lul! Hij had een hotel geboekt dat niet op het eiland lag. Hoe kreeg hij het voor elkaar?

Waarom had ze het niet eerder gecontroleerd? Omdat ze anders weer door hem voor controlefreak zou zijn uitgemaakt. Ze controleerde altijd alles, tot zijn grote irritatie. Waarom vertrouwde ze hem niet? Hij zou dit keer alles regelen. Zij moest zich er niet mee bemoeien. Dat had ze dus helaas niet gedaan. En nu stond ze hier, in de stromende regen, op een eiland waar voor haar geen hotelkamer was gereserveerd.

Woedend liep Silke terug naar de veerboot. De loketten waren, op een na, onbemand. De vrouw die in dat ene helverlichte hokje zat, was duidelijk bezig met opruimen en vertrekken.

'Wanneer gaat de boot weer terug?' vroeg Silke gehaast.

'Vanavond niet meer, mevrouw. Alle boten zijn uit de vaart genomen vanwege de storm. Morgenochtend zal het waarschijnlijk beter weer zijn, maar ik kan u niets beloven.'

De lokettiste deed haar jas aan en het licht uit.

Silke bleef achter in het donker. Nu niet in paniek raken. Ze keek om zich heen. Het café. Daar zou ze kunnen schuilen en nadenken over wat ze nu moest doen. Op een drafje rende ze dwars over het parkeerterrein naar het café.

Toen ze deur open deed, sloeg de vochtige warmte haar in het gezicht. Het was er druk. Silke nam plaats aan de bar, op een hoge kruk die een beetje wiebelde. Achter de bar stond een man met een snor en vrijwel kaal hoofd, een feit dat hij probeerde te verdoezelen door het beetje haar dat hij nog wel had over zijn kale kruin te kammen.

'Mag ik een koffie?'

De man gromde wat, liep door een klapdeur en kwam vrijwel direct terug met een kop koffie die hij met een zwaai voor haar op de bar zette. De koffie klotste over de rand, zodat de bijgeleverde suikerklontjes op het schoteltje direct bruin kleurden. Melk hoorde blijkbaar niet bij de service. Silke bedankte de man en nam daarna voorzichtig een slokje. De koffie was lauw. Dat kon er ook nog wel bij.

Er was een vrouw naast haar gaan zitten. Ze had bruin, zeer krullend haar, droeg een lange, zwarte jas en was zo te zien de vijftig al ruim gepasseerd. Ze keken elkaar even aan. Daarna wees de vrouw op de koffie die voor Silke stond en zei:

'Henk, geef die meid eens een fatsoenlijke kop koffie.'

De man achter de bar lachte wat spottend, maar pakte het kopje wel van de bar en liep ermee de keuken in.

'Het is geen kwaai hoor, die Henk, maar hij is wel een beetje lui', zei de vrouw. 'Ben je op vakantie?'

Silke knikte. De priemende blik waarmee ze werd aangekeken door deze onbekende vrouw maakte dat ze zich wat ongemakkelijk begon te voelen.

Henk kwam terug met een dampende kop koffie.

'Doe er maar een likeurtje bij, Henk', zei de vrouw.

Ze draaide zich naar Silke toe.

'Je lust toch wel iets sterkers? Eerlijk gezegd zie je er uit

alsof je wel een borrel kunt gebruiken. Ik trakteer.'

'Dank je wel', zei Silke.

Daarna stak ze haar hand uit en zei:

'Ik heet Silke.'

'Celeste, aangenaam kennis met je te maken.'

Toen Henk de glaasjes had geserveerd, hief Celeste haar glas en zei:

'Proost meid. Je moet maar denken, we zitten in ieder geval droog. In jouw geval moet dat een lekker gevoel zijn. Je lijkt wel een verzopen kat. Vertel eens, waar moet je heen? Heb je de hotelbus gemist?'

'Ik moet naar Hotel Zeezicht.'

Even keek Celeste haar verbluft aan. Daarna barstte ze in lachen uit.

'Ja, ik weet het', zei Silke, 'ik zit hier helemaal verkeerd. Het was de bedoeling dat ik in een hotel op dit eiland zou slapen vannacht.'

'Oh, dat was wel de bedoeling', zei Celeste lachend.

'Mijn vriend heeft deze vakantie geregeld. Ik denk dat hij zich vergist heeft.'

'Dat is wel zeker. En waar is hij, die vriend van je?'

Ja, waar was hij? Zat hij inmiddels in Hotel Zeezicht, of was hij naar huis gegaan?

'Eerlijk gezegd weet ik niet waar hij is.'

'Nou, daar heb je dan niet zo veel aan, aan zo'n vriend. Zal ik je dan maar een lift geven naar het dorp? Misschien is daar nog wel ergens plaats in een of andere herberg.'

Silke knikte. Ze zag op dit moment geen andere mogelijkheid om vanavond nog aan een slaappleats te komen. Voorzichtig nipte ze aan het ingeschonken glaasje sterke drank.

'Goed, drink je borrel op en dan gaan we. Henk, zet het maar op mijn rekening.'

Celeste groette de mensen in het café en liep met grote passen naar buiten. Silke pakte haar koffer van de vloer en

volgde haar snel. Buiten sloeg de wind hen allebei in het gezicht.

'Sodeju', zei Celeste, 'zo erg heb ik het in jaren niet meegemaakt.'

Ze liepen richting een oude Land Rover die onder een vervaarlijk heen en weer zwiepende lantaarnpaal geparkeerd stond. De harde wind was ook goed te voelen in de auto. Ze reden de parkeerplaats af en namen de afslag naar het dorp. Het zou een korte rit worden, vertelde Celeste, want het dorp lag slechts enkele kilometers van de haven.

Ze waren nog maar net onderweg of ze zagen zwaailichten op de weg. Een politiebusje stond schuin over de weg geparkeerd. Een politieman stond er naast. Hij liep naar hun auto toe, terwijl Celeste het raampje omlaag draaide.

'Wat is er aan de hand, Bart?', vroeg Celeste.

'Er is verderop een grote eik over de weg gevallen. Net niet op een van de hotelbussen. Ik weet niet waar je naartoe moet, Celeste, maar deze weg is voorlopig onbegaanbaar.'

Celeste groette hem, zette de auto in zijn achteruit, draaide om en reed terug richting de haven.

'Ik weet niet hoe jij er over denk, Silke, maar ik heb een zeer sterke behoefte om zo snel mogelijk naar huis te gaan. Mijn huis wel te verstaan. Het huis waarvan ik vanmiddag alle luiken heb dichtgedaan, zodat we, als het goed is, weinig last zullen hebben van dit weer. Vanavond slaap jij bij mij thuis in de logeerkamer. Oké?'

'Oké, ja prima. Bedankt!'

Celeste nam vrij abrupt een afslag naar links, zodat ze via een smal pad de duinen in reden. Aan het eind van de weg stond een klein, wit huis met een houten veranda.

'Een huis met zicht op zee.'

'Dus toch Hotel Zeezicht.'

Ze lachten allebei.

'Ik hoop dat je niet bang bent voor honden.'

'Nee, dat ben ik niet. Je hebt een hond?'

Ze stapten uit de auto en liepen naar de voordeur. Een hond begon luid te blaffen.

'Ja, en wat voor een.' Celeste grijnsde.

*

Silke lag in bed. Buiten hoorde ze de wind bulderen. Als iemand haar vanochtend had verteld dat ze diezelfde avond zou slapen in het huis van een onbekende vrouw, op een door storm onbereikbaar eiland, had ze diegene waarschijnlijk voor gek verklaard. Maar hier lag ze dan toch maar, wakker in een vreemd bed. Buiten hoorde ze de luiken van het huis rammelen. Het waaide nog altijd verschrikkelijk hard.

Een uur geleden had ze nog met een kop soep op de bank gezeten, met de grote, zwarte hond van Celeste aan haar voeten. Lennox zag er uit als een kruising tussen een wolf en een klein formaat beer. Hij kon woest blaffen, maar verder leek hij ongevaarlijk.

'Niet op bank laten', had Celeste gewaarschuwd.

'Veertig kilo hond op je schoot is iets teveel liefde voor een mens. Zeker als je ook nog iets probeert te doen, zoals soep eten.'

Het huis van Celeste was een vakantiehuis dat ze nu min of meer permanent bewoonde.

'Een relikwie uit mijn voormalige huwelijk. Of misschien moet je het oorlogsbuit noemen, want zo gezellig was de scheiding niet. In ieder geval, ik woon hier best. Het is niet groot, maar de plek is perfect. Dat zul je morgen wel zien, als het licht is.'

Na de soep kwam de wijn. Daarna was er een heerlijke loomheid over Silke heen gekomen. De houtkachel die Celeste direct na aankomst had aangestoken, zorgde voor een aangename warmte. Ze kletsten samen wat over koetjes en kalfjes. De storm die buiten woedde, leek ver weg en onbelangrijk.

Haar iPhone was die avond twee keer gegaan. Dat zag ze pas toen ze naar bed ging. Hij had twee keer een bericht achtergelaten. Eerst een voicemailbericht waarin hij vertelde in de haven te zijn, maar naar huis te gaan, aangezien de veerboot uit de vaart genomen was. Daarna nog een bericht:

'Thuis. Waar ben je?'

Ze had kort geantwoord, in dezelfde stijl als zijn bericht aan haar.

'Op het eiland.'

Met dat antwoord was hij blijkbaar tevreden geweest, want hij had niets meer van zich laten horen.

*

Toen Silke die morgen uit bed kwam, was de wind nog altijd duidelijk hoorbaar, maar leek in sterkte wat afgenomen. Celeste had de luiken van haar huis opengedaan. Het uitzicht vanuit de woonkamer was spectaculair. Aan alle kanten zee, strand en duinen. Er liep een pad langs het huis dat bijna recht naar beneden naar het strand ging. In de verte kon Silke de contouren van een strandpaviljoen zien.

'Thee?' Celeste hield een beker omhoog.

'Ja, graag.'

Tijdens het ontbijt keken ze naar de TV. Omgewaaide bomen, een boot in nood en vooral veel daken die de storm niet hadden doorstaan. Het weerbericht voorspelde veel wind en in de avond weer storm. Als Silke naar huis wilde dan kon dat, want de veerboot voer weer. Maar wilde ze wel naar huis?

'Wat zijn je plannen, Silke? Heb je nog tijd voor een strandwandeling? Het waait nog wel flink, maar persoonlijk vind ik dat wel lekker, zo met je kop in de wind over het strand lopen.'

Het leek Silke een prima idee, even lekker uitwaaien.

Ze trokken hun jassen aan en namen de hond mee. Het was